

Jesand ütles: „Minna ollen Jesus“.

Isseärraline uus ligutamine olli Jüdi tütre noort hinge rahhutamaks teinud. Sedda wöis föigest temma ollemisest nähha. Temma palle jumme mutis ennast mitmet farva; ta fäed wärisesid, fui ta Piibli kappist wässja wöttis ja laua peale panni. Otsego arg hirwe suras ta igga jalla astumise peale kohsus ärra, fui middagi, krabbinat kulis ja panni ramato tullise ruttoga, kapp. tagast. Kas se fartus olli pahhast süddame tunnistusest, wöi fust ta tulli?

Tännini olli Rahel omma issa armastanud — nüüd nähti, et ta tedda fartis. Weel hiljoti ei wöinud ta middagi temmale teatamatta jäetta, nüüd rudjus liig ränfus ta süddame peal mis ta ennese peast isse mitte ei jässand ärraheita.

„Ja kas cp olle iesa sedda ehk jubba märfind? tulleb aeg, et ta on minnuist jo arro sanud? —

Süddas ta muido jubba puhfaega minno wasto hopis teist wärdi on fui enne? fust tulleb ta murrelik näggo ja wait olleminne? fust se leinaja jumine ta palle peale?“ mötles ta.

Waene murrealune tüttaraps olles hea melega föik selle ülle omma issaga fönnelenud, agga ta ei julgend mitte. Ta teadis, et issa tedda armastas, agga ta teadis fa, fui suur temma wiilha woiks olla. Ta teadis, et üks teine iesa Jüdaliste, tel üks ainuke poeg olli, fui ta kulis et se poeg olli ristiusto walltsenud, sedda poega hirm-

saste ärraneas, tedda sugguwööfsast ja päärandufest wäsjalükkas, ja et se noormees pea selle järrel, temma armates, turwastusesse ärrasurri. Temma mälsetas, et fui se noormees surma wodi peal haige olli, ta issa tedda watama läks, mitte temmale leppimist, waid omma endist ärraneedmist uestekulutama. Pealegi olli Raheli meles, et ta ennese issa sedda luggu omma loddö röömja näoga fönnelend ja heaks liitnud. Kas se olli siis imme, et Rahel wärrises, fui omma sallaja nöö, ristiinnimeseks sada, issale piddi ilmutama? Wöi kas se olli imme, et ta fartis, — ennast Piibli luggemise kassal tabbatud sama?

Temma fartus läks ni surefs, et Rahel nöufs wöttis, mitte ennam päwa ajal, waid warra hommifute, fui teised föik weel parrajaste maggasid, Piiblit, mis ta hinge peal seisis luggeda. Sedda-wissi lugesid issa ja tüttar mitto tundi igga päätöisma et kumbki, teine teise raskest ning wallusast uestowöitlemisest ehk fartusest ford Piibli luggemise peal tabbatud sada, teadis.

Tüttar olli waimo polest lapsels sanud. Wabbandamised, mis ennese tarkus ning förk meel innimese süddamesse ajawad, olli ta ennesest ärraheituud, ja temma üllem murre täis agga üksnes se peale, et töe pöhja täieste wöiks kätte sada. Ta wöttis se sõnna föige hea melega wasto ja otsis iggapäätö Kirja seest, las se nönda piddi ollema, mis Jesusest on võldud. Muidogi ei sündind se ilma fibbeda wöitlemisse ning walluta, et sesinnane Jerusalemma tüttar ennese